

майка ми на татя,—защо не се потаяваше въ сламата? Хич ти може ли той да се бори съ дяволитѣ, които сж проклѣти отъ Господя и отъ **Св. Богородица**? Шумътъ продължаваше, кучето тичаше отъ едно кѣоше на друго. Слѣдъ нѣколко време всичко по утихна и кучето нарѣдко захвана да лае. Дѣдо ми са искашля. . . . Ние всички трепняхме, отъ радостъ. — И чумата побѣгна, си помислихме ние, — и дѣдо остана живъ и здравъ. Ние отворихме вратата на плѣвника, до като не бѣше дошълъ още дѣдо ни и глѣдаме дѣдо, че иде и кучето радостно подскача около него, като се умилква край краката му. Влѣзи дѣдо въ плѣвника и ние почнахме да го запитваме какво са е случило вънъ. — Небойте се каза дѣдо ми, — нищо да не ви плаши. То станжло каквото станжло. Да е живо нашето куче, ние всикчи прогонихме. — Раскажи, каза майка ми,—какво има, какво гонихте толкова време вънъ? Страшно нѣщо, каза дѣдо ми,—иска и на кучето да се противи, богъ да я убие и **Св. Илия** съ огнѣнитѣ стрѣли. Тя нейдѣ проклѣта се скрие, но нашето кучи я намѣрва и азъ като ѝ дамъ единъ кривакъ, тя побѣгна и азъ я настигамъ и пакъ захващамъ да я налагамъ; гѣрката, смазахъ я отъ бой, даже и кучето, като че ѝ скѣса кожухътъ. Истегли си гѣрката. Тя единъ пѣтъ се направи на куче, но нашето куче позна, че това е измама, и я хвана, а пѣкъ азъ като ѝ дадохъ единъ кривакъ, тя са смая кадѣ са намира. Да е живо нашето кучи, то много голѣми работи извърши. . . . Чумата, когато бидѣ, че неще се избави, прѣхвъркна прѣзъ плѣта. Намѣри си тя единъ пѣтъ белата и надали ще се върне вече.

Шумътъ утихна, бурята унѣмя, кучето съвсѣмъ млѣкна и ние всички се пооспокоихме и дѣгнахме